Új Kemenesalja

II. évfolyam, 8. szám
1990. augusztus

● KEMENESALJA TANÁCSAINAK LAPJA ● Megjelenik havonta ● Ára: 7,50 forint ●

A tartalomból:

(Igaz) mese a mozdonyról (4. oldal) ❖ Hecckampány a vallásoktatás körül (7. oldal) ❖ Szeretet és bizalom (9. oldal) ❖ A tövisek közt sajlódó fehér liliomszál (10. oldal)

1067

50 ÉVE TÖRTÉNT

Az 1940-es nyár „világtörténelmi" eseményeiben az akkor semleges Magyarország nem játszott szerepet. Mi valóban utolsó csatlósai voltunk Hitlernek, utolsóként csatlakoztunk, kényszerítve a fasiszta „szörny-államhoz". 50 éve még aggódva figyelte a magyarság jobbik fele a német hadak „diadalmenetét": Franciaország bukását, Dánia, Norvégia és a BENELUX államok megszállását.

Kereken 50 éve van annak is, hogy a II. bécsi döntés értelmében visszakerült Magyarországhoz Észak-Erdély, a két és fél millió erdélyi magyarságból csaknem kétmillió, igaz, magyar állampolgárrá kényszerült több, mint félmilliónyi román is. Az akkori erdélyi bevonulásban bizonyára részt vettek kemenesaljai katonák is. Reméljük, sokan élnek még közülük, s most, hogy már nem kell félniük, szívesen emlékeznek arra az időre. Örülnénk, ha az emlékezők felkeresnék szerkesztőségünket vagy írásban jelentkeznének.

Léránt Ferenc

1068

SZENT ISTVÁN NAPJÁRA

Éppen egy évtized múlva mi magyarok kétszeresen is ezredfordulót ünnepelhetünk. A keresztény naptár szerint a második évezredtől búcsúzunk majd, történelmi naptárunkban a magyar államiság első ezredévétől.

Már csak egy évtizedünk van rá, hogy a népek hazája, a nagyvilág előtt megmutathassuk, első királyunk alkotása, a magyar nemzeti állam az, aminek ezer éve szándékolta alapítója: szabad, független, szellemiségében és életformájában egyaránt európai.

Simon B. felvétele

Éppúgy, mint ma, ezer esztendeje is sorsdöntő átalakulás, ha tetszik rendszerváltás göröngyös útját járta a magyarság. Akkor a radikális megújulásától a szó szoros értelmében a létezésünk függött: a keresztény-európai állam sikeres megteremtésének tétje a fennmaradásunk volt. Ma a fennmaradásunk *minősége* a tét: tudunk-e újra, továbbra az európai népek közösségéhez tartozni, bejutni az igazán fejlett országok „klubjába".

Ezer esztendővel ezelőtt az Ázsia határvidékéről érkezett népnek kellett belátnia addigi életformájának csődjét, szakítania avulttá vált bálványaitól, el kellett fogadnia és befogadnia, magáévá tennie a korszerű világ, a nyugat törvényeit. István király reformjai valóban forradalmi átalakulást jelentettek, gyötrelmes vajú-

(Folytatás a 2. oldalon)

1069

„Az MDF celldömölki szervezetének elnöke, Szita Antal üzleti elfoglaltsága miatt lemondott posztjáról. A tagság ügyvezető elnöknek Lukinits Andort választotta, helyettesei Palotai Gábor és Pőcze István lettek." A hír szent – a vélemény szabad! A lakonikus tömörségű közlemény háttere érdekelt bennünket, amikor az érintetteket – többek között – erről is megkérdeztük.

Az új vezetőség részéről *Palotai Gábor* elnökhelyettes nyilatkozott lapunknak.

„Dilettánsok hatalomátvétele"

Vezéráldozat az MDF-ben?

– Kérem, hogy röviden mutatkozzon be Olvasóinknak!

– 1965-ben születtem Celldömölkön. Középiskoláimat a kőszegi mezőgazdasági szakközépiskolában végeztem, s ugyanott szereztem meg a technikusi minősítést is. Az MDF helyi szervezetének megalakulásától fogva tagja vagyok. Jelenleg az egyházashetyei Berzsenyi Mtsz kemeneskápolnai üzemegységének vezetőjeként dolgozom.

– Mi a véleménye a távozó elnökről?

– Mint „szabadabban mozgó", kötetlenebb szabadidővel rendelkezőnek, nagy szerepe volt abban, hogy szervezetünk elindulhatott. Celldömölk politikai állóvizébe ő dobta az első követ. Sokat tett azért, hogy a kis csoportosulásból szervezett ellenzéki párt váljon. A kormányra jutott MDF helyi szervezeteire egyre fokozottabb, felelősebb tevékenység hárul, amelyet ő – úgy ítéltük meg – üzleti elfoglaltságai mellett nem tud teljes emberként ellátni. A felmerült bizalmatlansági indítványra – sajnáljuk – így reagált.

– Milyen fontosabb változások várhatók a szervezet életében?

– Tanácsadói testületet szervezünk az elnökség mellé és az eddigieknél jobban szeretnénk bővíteni a lakosság irányában kapcsolatainkat. A városban működő többi párttal is szorosabb együttműködést kívánunk kialakítani.

– Említene néhány konkrétumot is a közeljövő terveiből?

– A szociálpolitikát és benne hangsúlyosan a lakásügyeket visszamenőlegesen felül fogjuk vizsgálni és az eredményt nyilvánosságra hozzuk. A városi jelleg erősítése érdekében a bíróság és

(Folytatás a 3. oldalon)

SZENT ISTVÁN NAPJÁRA

(Folytatás az 1. oldalról)
dás közben született meg az új, az életképes magyar államiság. Ma – remélhetjük – nem lesz szükség Vazulok megnyomorítására, Koppányok felnégyelésére, de szigorú igazságra igen. István drákóian kemény törvényekkel láttatta be, hogy „ez a világ nem testálódott, tegnaphoz húzó, rongy pulyáknak"; ma is kemény de igazságos törvényességgel kell véget vetni az újmódi bálványimádatnak, a nagyobb-kisebb despoták előtti alázatnak, a bizantinista hódolatnak bármilyen hatalom előtt. István a fejére tétette a felül zárt koronát, annak a jelképét, hogy maga fölött földi hatalmasságot el nem ismer. Mi most tettük (vissza) címerünkre ugyanezt a koronát. Legyünk tudatában annak, ez a korona azt jelképezi, hogy nem vagyunk hűbéresei *senkinek.*

Szent István állama és eszméi megélék immár csaknem egy évezred zivataros századait. Nehéz lenne felsorolni, hogy ezek az eszmék hányszor szorultak emigrációba, hányszor őrizték határainkon kívülre kényszerültek „bújdosásukban", hányan őrizték idehaza a hatalom elől bújni kényszerülő belső emigrációban, és hányan őriztük legbelül: a szívünkben. Hogy sikerült átmenteni tíz évszázad viharain a szent korona mellett Szent István eszméit is, annak első bizonyítékait a közelmúltban már megmutatta a magyarság. Hogy remélhetőleg az elavult történelmi fogalmak lomtárába kerül egy ostoba szócsinálmány, a „Közép-Kelet-Európa", ahhoz mi bontottuk meg elsőként a vasfüggönyt. Elsőként teremtettük meg az igazi demokratikus megújulás legitim feltételeit, a szabadság *lehetőségét,* rajtunk áll, hogy tudunk-e az elsők között élni ezekkel a feltételekkel, ezzel a lehetőséggel?

A Szent István-i mű megalkotásához bátorság kellett. Kihívás volt az a régihez ragaszkodó belső ellenzék, az ellenzékbe szorult régi hatalom és a vállalkozás bukásáért szurkoló külső irigyek ellen. Pogánylázadások és a bennünk az életterüket, hatalmi-befolyási övezetüket megcsonkítót látó szomszédok jelentették a fenyegetést, velük szembenállni merészség volt. A mi mai vállalkozásunknak is vannak külső-belső ellendrukkerei, nekünk is szükségünk van merészségre. Higgadt, de következetes, megrendíthetetlen bátorság kell ahhoz, hogy végigjárhassunk a magunk választotta utat, hogy megújulásunk ne csak látszatátalakulás legyen, hogy valóságos felemelkedéssel fosszuk meg irigyeinket a káröröm élvezetétől. Ha lesz igazi bátorságunk, elegendő tűrőképességünk a nehézségekben, ha töretlen a munkabírásunk, akkor bízhatunk abban, hogy egy évtized múlva, azon az új milléneumon joggal énekelhetjük el a Szózatnak ezt a versszakát is:

„Annyi balszerencse közt,
Oly sok viszály után,
Megfogyva bár,
de törve nem
Él nemzet e hazán."

A múlt század végén, 1896-ban Magyarország fényes ünnepségek, világkiállítás keretében emlékezett meg a honfoglalás ezeréves évfordulójáról. Akkor ezer éve volt annak, hogy beléptünk Európába, de csak Európa „térképébe", egy keleti, lovas-nomád nép foglalt helyet magának, földet szerzett, abból hazát teremteni csak egy évszázaddal később tudott. Az 1896-os milléneumhoz nemcsak emlékezetes ünnepségek fűződnek, a jeles évfordulót máig értékálló *alkotásokkal* is köszöntötte a magyarság. Európa első földalatti vasútja, új Dunahidak, európai szintű vasúthálózat, a kontinens első műszaki egyeteme, megannyi korszerű iparvállalat, kereskedő- és bankház, művelődési és egészségügyi intézmény született a szorgos magyar „iparkodás" eredményeként. Vajon, az államalapítás milléneumát milyen, az utókornak is értéket jelentő alkotásokkal fogjuk megünnepelni? Ne feledjük Petőfi intő sorait:

„Mit ér, csak ekkép szólni:
itt a bánya!
Kéz is kell még,
mely a földet kihányja,...!"

Ne feledjük, hogy e kéznek van igazán „érdeme", nem elég hont „foglalni", azt felvirágoztatni kötelességünk! Augusztus 20-án, Szent István, a magyar államiság, az akotmányosság ünnepén régi szokásunk az új kenyér ünnepét is megülni. Amikor megszegjük az új kenyeret, szeretettel és hálával gondoljunk azokra, akik a búzát megtermelték, a lisztet őrölték, a kenyeret sütötték. Ünnepeljük ezen a napon az életet teremtő emberi szorgalmat: az ész és a dolgos kéz teremtő munkáját is!

Léránt Ferenc

ÚJ KEMENESALJA
EZ AZ ÖN LAPJA!

Bemutatjuk Kemenesalja

Jelen számunkban a kemenesaljai új szervezetek közül a Kereszténydemokrata Néppárt és a Szabad Demokraták Szövetsége kerül bemutatásra.

A KDNP helyi csoportjának elnökével, *Makkos Istvánnal* beszélgettem.

– *Mikor alakult a párt?*

– Most nemrég, s úgy érzem, egy kicsit rosszkor, a nyári holtidényben. Teljesen magunkra vagyunk hagyatva, nincs központi koncepció. Tervezzük taggyűlés összehívását, ahova várjuk a szimpatizánsokat is. Itt akarjuk meghatározni a helyi választások stratégiáját. A KDNP-nek megvan a százpontos programja, ezt kellene alapul venni. Kiemelten kellene foglalkoznunk az egészségüggyel, az oktatással. Ehhez értő szakembereket kellene megnyernünk a párt soraiba, de természetesen elfogulatlanokat.

– *Van kapcsolatuk más szervezetekkel?*

– Egyelőre nincs, bár akartunk kapcsolatot teremteni a Kisgazdapárttal és az MDF-fel, de nem jöttek el a megbeszélt találkozóra. Talán nem értek rá. A kapcsolat felvétele a későbbiekben biztosan megtörténik. Itt mondanám el, hogy nagy baja a pártnak, hogy csak katolikusokból áll. Fel kellene venni a kapcsolatot a protestáns egyházakkal, jöjjenek közénk, mondják el elképzeléseiket.

– *Akarnak polgármesterjelöltet állítani?*

– Megpróbálunk egy velünk szimpatizáló keresztény embert találni, akit a város is elfogad.

– *Milyen terveik vannak a továbbiakban?*

– Szeretnénk augusztus 20-án egy Szent István-ünnepséget tartani a templom előtti téren. Az ünnepi szentmise után ott lenne még egy ünnepi szónoklat, a részletes program egyébként most van kidolgozás alatt. Szeptembertől szeretnénk a cserkészmozgalmat is újraindítani, ehhez most keressük a megfelelő személyeket. A párt mindenkori elképzelései várhatóan úgy lesznek összhangban az országos elvekkel, hogy ugyanakkor igyekszünk a várost is segíteni.

– *Köszönöm a beszélgetést!*

*

Az SZDSZ képviseletében *Imre József,* az ügyvivők egyike nyilatkozott lapunknak.

– *Hány tagja van a pártnak?*

– 25–30 fő.

– *Irányítás?*

– Öt főből álló ügyvivői testület van, mindegyik ügyvivőnek megvan a saját teamje, amely részfeladatokat lát el.

(Folytatás az 1. oldalról)

a közjegyzőség visszaállítását szorgalmazzuk. Celldömölk közbiztonságának javítása szükségessé teszi, hogy polgári őrség felállítását kezdeményezzük.

– Közeleg a helyi választások időpontja is...

– Rendkívül fontosnak tartjuk a helyhatósági választásokat, amelyekkel teljessé válhat a rendszerváltás intézményi oldala. A választások során olyan jelölteket kívánunk állítani, akik – MDF-tagságtól függetlenül – támogatásunkat elfogadják és a város felemelkedését szívügyüknek tartják.

*

Az „audiatur et altera pars" elve alapján természetesen a másik fél, *Szita Antal* álláspontjára is kíváncsiak voltunk.

– A közzétett hír nagyon szűkszavúan fogalmaz. Részletesebben is kifejtené lemondásának indokát?

– A lemondás gondolata már felvetődött bennem a győztes választások után is, de közmegegyezés volt a tagság körében, hogy a helyhatósági választásokig a vezetőségen nem változtatunk. Azonban egyes tagok részéről olyan vádak értek, hogy prominens személyiségek azért nem lépnek közénk, mert Szita Antal az elnök. Megnövekedett vállalkozói elfoglaltságom mellett ez volt a másik ok, amiért lemondtam. Lehetséges, hogy nekik van igazuk... A harmadik ok: megyei választmányi tagságomról, melyre a képviselő jelenlétében egyhangúlag kaptam bizalmat, egy szűk csoport – nincs finomabb kifejezés rá – csalással távolított el. A fentiek miatt döntöttem úgy, hogy országos alapító tagságomat fenntartva, kilépek a helyi szervezetből. Véleményem szerint az új vezetőség választása sem a legszabályosabb körülmények között történt. Amennyiben jogszerűen, teljes tagsággal kerül lebonyolításra a tisztújítás, akkor – akár egyszerű tagként – továbbra is részt veszek a helyi szervezet munkájában. Egyelőre az a véleményem, hogy dilettánsok hatalomátvételéhez nem adom a nevem!

„Dilettánsok hatalomátvétele"

Vezéráldozat az MDF-ben?

– Rá is tért következő kérdésemre: hogyan vélekedik az új vezetésről?

– Név nélkül fogok válaszolni, mert a kritika címzettjei – úgy gondolom – közismertek. Az MDF-nek minden szinten a fiatalokra kell alapoznia a jövőjét, ehhez bizalomra és lehetőségre van szükségük. Megengedhetetlennek és nagyon korainak tartom, hogy olyanok vállaljanak vezető szerepet pártunkban, akik nemrég még az állampárt soraiban voltak. Nem tagadom, hogy személyes keserűség is van bennem, de minden bíráló szavammal az MDF jövőjét féltem. Úgy érzem, hogy múltam feljogosít arra, hogy keményebb hangot üssek meg!

– Kérem, hogy idézze fel ellenzékiségének emlékezetes „élményeit"!

– Messziről kell kezdenem. 19 évesen, 1966-ban írtam egy verset, amelyet izgatásnak minősítettek. Az ítélet nagyon jellemző az akkori korra. S hogy miért járt ez? A sorokat ma sem tudom feledni:

„Szeretném, hogy a földet holnap békesség uralja,
Fejek a magasban s az ember ne embertársát marja!
Vihar söpörje el a határokat!"

Az utolsó sor, amely a vers refrénje volt, „vörös posztó" lehetett a rendszer szemében. Nyilvános szembenállásom a diktatorikus hatalommal az emlékezetes 1973. március 15-i, brutálisan szétvert diáktüntetéssel kezdődött. Soha nem fogom elfelejteni, hogy 1977. október végén a rendőri kardlapozás frissen szerzett nyomaival szálltam tengerre. Tengerészéveim alatt emigráns honfitársaimtól ismertem meg Magyarország 1956 utáni igaz történelmét. Ettől kezdve már láttam a „vörös rezsim" hibáit és bűnösségét. 1980-ban tengerészpályafutásomat befejeztem. Celldömölkön nem kaptam munkát, amit csak fél év múlva mertem bevallani a feleségemnek. Egy Singapoore-ból származó kulcsmásológéppel és gyenge önbizalommal kezdtem el vállalkozói életemet. De erről talán majd máskor örömmel és részletesen nyilatkozok. Feleségemtől sikerült kiharcolni negyedévenként két nap „szabadságot". Ezalatt találkoztam elvbarátaimmal és közösen emlékeztünk meg pl. 48-as és 56-os forradalmainkról. Az összejövetelek, a közös gondolkodás vezettek el Lakitelekhez. Ezzel az ellenzéki múlttal nem fogadhatom el, hogy bárkit is meghurcoljanak vagy támadjanak „másként gondolkodása" miatt.

– Milyen értékelést adna a vezetése alatt eltelt több, mint egyéves időszakról?

– Végső soron célunkat elértük, a rendszer megbukott. Ennek ellenére a helyi csoport szervezettsége nem megfelelő. Bizonyára követtem el hibákat, de nagyobb aktivitást, támogatást vártam a város dolgozóitól is. Bár az országgyűlési választásokat megnyertük, a rendszerváltás az önkormányzati választásokkal válik teljessé és a változások helyben is érezhetőkké. Kérek mindenkit, hogy olyan jelölteket támogasson, akiket tiszta politikai múltjuk és szakértelmük alapján alkalmasnak tartanak az önkormányzat irányítására.

*

A szervezetben történt változásról *dr. Gömbös Ferenc,* Kemenesalja országgyűlési képviselőjének első gondolatai a következők voltak:

„Megdöbbenéssel olvastam a vezetőségválasztásról. Nem hittem volna, hogy újságból kell értesülnöm róla. Sajnálom, hogy a helyhatósági választások előtt ilyen személyes jellegű konfliktus robbant ki. Az összezördülés sem az MDF-nek, sem Celldömölk lakosságának nem tesz jót. Úgy vélem, hogy a lemondott, ill. leszavazott elnök sokat tett Celldömölkön és környékén, ahol még napjainkban is csak akadozva halad a rendszerváltás folyamata. Bízom benne, hogy a szerintem elkapkodott lépés mindkét fél, de főleg a város javára fog eldőlni azzal, hogy egyéni sérelmeiket félretéve a közelgő választásokon újból képesek lesznek együtt dolgozni. Úgy, mint akkor, amikor engem is győzelemre segítettek!" **N. T.**

ja új szervezeteit

– Hogy élitek meg itt Celldömölkön a legerősebb ellenzéki párt szerepét?

– Ennek itt nincs jelentősége. Nem akarunk egy mindenbe beleszóló szerepet vállalni, mert alapvető szabályzók hiányoznak. Nem kérhetünk fel feladatokra embereket, ha nem tudjuk, milyen jogosítvánnyal rendelkeznek.

– Együttműködés?

– A városi tanáccsal jó. Kérik a véleményünket, bár nem mindenről van, hisz nincs mindenre rálátásunk. Tanulni kell az ellenzéki szerepet is. Sok dologról látjuk Celldömölkön, hogy nem jó, de a változtatásokhoz ki kell kérni az emberek véleményét.

– A többi párttal van kapcsolatotok?

– A különböző bizottságokban együtt dolgozunk. Leginkább az MSZP a partner.

– Helyi perspektíva?

– A helyhatósági választásokon nem feltétlenül akarunk minden körzetben saját jelöltet állítani, sőt, azt sem akarjuk, hogy a polgármester közülünk kerüljön ki. Ez persze nem jelenti azt, hogy átengedjük a terepet az MDF-nek vagy a kisgazdáknak, de ha történetesen olyan jelöltet indítanak, aki nekünk is tetszik, akkor azt támogatni fogjuk.

– Úgy érzem, hogy az SZDSZ most a fő ellenzéki párt szerepében magára hagyta a vidéket. Mi erről a véleményed?

– Ez így van, s nagyon rossz, hibaként elismeri a központi vezetés is. Ezek ellenére szeretnénk a celldömölki pozíciónkat megerősíteni. Új tagok, szimpatizánsok kellenek. Nehezíti a helyzetet, hogy nincs megfelelő helyiségünk, nincs pénzünk semmire.

– Kiút?

– A tagdíj emelése, s talán megérkezik a beígért központi pénz is. Az országgyűlési képviselő-választásokra visszatérve mondom el, hogy dr. Monostori Endre Celldömölkön megnyerte a választásokat, s ezért itt minden hónapban fogadóórát fog tartani.

– Celldömölk környékén vannak SZDSZ-csoportok?

– Próbáljuk ezeket létrehozni, bár ez a nyári időszak a szabadságok miatt nem igazán megfelelő. Kenyeriben van már csoportunk. Sömjénben és Jánosházán most van alakulóban.

– Zárszó?

– Még csak annyit, hogy nem akarunk csapkodó, dirr-durr szerepet felvállalni. Olyan embereket szeretnénk a választásokon, akik a városért cselekszenek, pártállástól függetlenül.

– Köszönöm a beszélgetést! **Rozmán László**

1071

(Igaz) mese a mozdonyról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy város, ahol sok ember kereste kenyerét a vasúton. Az emberek hol szidták, hol szerették a vasutat, de ami a lényeg, hogy itt volt, itt van és fontos része a városnak.

Egyszer csak azt gondolták az okos emberek, hogy miylen kár a leselejtezett szép kis gőzmozdonyokért, vasúti kocsikért! Vétek beolvasztani őket, amikor itt, mint egy hősi kor tanúi, látványosságként szerepelhetnének, s híven tükrözhetnék a város (vasutas) jellegét.

Nosza, lázas levelezés kezdődött oda-vissza a Vontatási Főnökség, valamint a Közlekedés és Postaügyi Minisztérium Vasúti Főosztálya között. Mivel azonban először a helyi tanács kereste meg írásos kéréssel a minisztériumot, a levelezés ezután közte és a minisztérium között folyt.

És lass csudát! Alig két év levelezés után a 275.052 számú mozdony a tanács tulajdonába került, majd egy évvel később egy korhű kocsi kapcsolódott a szemre csinos mozdony mögé.

Természetesen nem voltak ilyen szépek és bájosak mint most, de szorgos kezek megszépítették őket, hogy gyönyörködjön bennük aki látja, hogy megmozgassa gyermekeink fantáziáját, hogy meséljen a 275-ös arról az időről, amikor még kerekei kattogva feleseltek a váltókkal, s szelepein gőzfelhőket engedve azok versenyre keltek a bárányfelhőkkel.

Eddig lehetne a mese, de jóleső tudni a megmosolyogtató valóságot a 275.052 számú mozdonyról, hogy tulajdonosa nem más, mint Celldömölk Város Tanácsa. Ha az övék, akkor viszont mindenkié, aki ezen város polgárának vallja magát.

És hogy miért mosolygok a tényen? Nem hiszem, hogy van még egy olyan tanács az országban, amelynek saját mozdonya van. (Akik nem tudnák, azoknak elárulom, hogy a vasútállomáson található.)

Így volt. (Igaz) mese volt. Aki nem hiszi, járjon utána!

RL

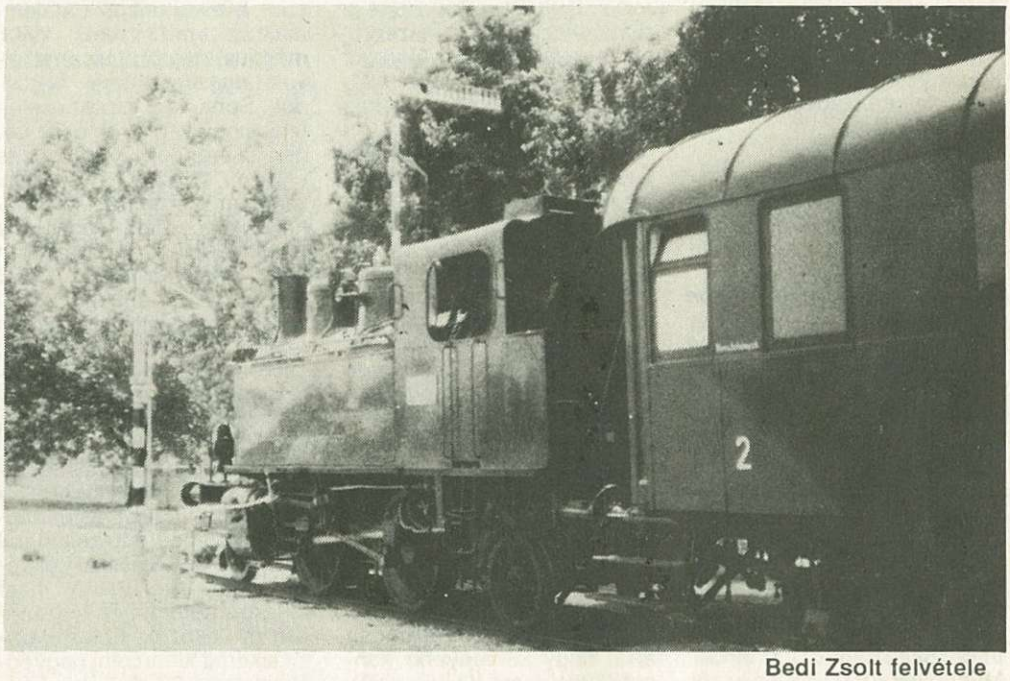

Bedi Zsolt felvétele

1072

„Száraz tónak...

...nedves partján döglött béka kuruttyol, hallgatja egy süket ember, ki a vízben lubickol."

Gyermekkorom egyik képtelen és lehetetlen versikéjét juttatja eszembe az a látvány, amelyet Mesteriben a fürdő nyújt, mert szerintem ugyanolyan képtelen és lehetetlen a helyzet ott, mondhatni bűnös luxus, hogy a két medencéből csak egy üzemel. Ha illetékes lennék az ügyben, akkor arcpirító szégyent éreznék azért, mert ez az állapot már hónapok óta tart, s a jelek szerint majd csak a téli hó vet neki véget, mely „ápol s eltakar". De akkor már ki akar fürödni?

Más. Tudom, a fürdő üzemeltetőjének nincs pénze új, modern medencék létesítésére, hisz az ország bugyellárisába is belevágott a lapos ménkű! (Elnézést az expresszív kifejezésért, de ez fedi legjobban a valóságot.) Valamit azért csak lehetne kezdeni azzal a hatalmas, üres területtel. Mondjuk, kaszálni kellene. Aztán lehetne csinálni egy homokos focipályát, vagy – urambocsá! – teniszpályát, hisz az még pénzt is hozna, 100–200 forintot óránként. Persze egyes rossz nyelvek szerint pont a helyiek és a nyaralók tulajdonosai az ellenzői a fejlesztésnek, nehogy az odasereglő idegen csorda tönkretegye a fürdőjüket! Pedig pénzt is hozna az idesereglő tömeg.

De térjünk vissza a valóságba, ne felejtsük el, hogy hol vagyunk. Néha az az érzésem, hogy Celldömölk Európától való távolságát Kelet felé kezdték el mérni...

Csak még egy dolog! Az üzemeltetőnek eszébe sem jut, hogy az ötvenszázalékos szolgáltatásért csak félárú jegyet illene adni. Gondolják, aki bemegy (a csőbe) az eszi, nem eszi, nem kap mást.

Az egyedüli pozitívum, hogy a fürdő területén működő vendéglátóipari egységek valóban a vendég kedvét keresik, jó a választék, gyors és udvarias a kiszolgálás, az árak a mai mérce szerint elfogadhatóak. Mindez azonban teljességgel érthető, hiszen ők függetlenek a fürdő üzemeltetőjétől...

RL

1073

Golfpályát építenek

Ez év tavaszán került cégbírósági bejegyzésre a Büki Golf Kft., amelyet a Danubius Szálloda, a Lenin Mtsz, Bük és az NCC INTERNACIONAL AB képviselte svéd tőke alapított golfpálya építése céljából. A beruházás összege: 30 000 svéd korona, több, mint 300 millió forint. Ha elkészül, Európa egyik legnagyobb golfpályája lesz.

A kivitelezési munkák meghirdetésére sokan jelentkeztek, közülük a 7 legmegfelelőbbet választotta ki a svéd igazgató. A 7 legjobb kivitelezőből – köztük megyei, fővárosi és osztrák kivitelezőkkel – a Hegyhát–Kemenesaljai Vízrendezési Társulat (Celldömölk) nyerte el a generál-kivitelezési jogot.

A pályázati megbízást elsősorban a minőségi munkájuknak, a jó határidőknek, a kiváló gépparkjuknak köszönhetően, az ár szempontjából középmezőnyben kapták meg. Munkájuk nyomán jövőre itt rendezhetik meg a golfvilágbajnokságot.

K. GY.

1074

„Iuventus"

Országos ifjúságvédelmi razzia

Iuventus – latin szó, jelentése: ifjúság. Ez volt a fedőneve annak az országos ifjúságvédelmi razziának, amelyet az országos rendőrfőnök parancsára hajtottak végre Celldömölkön is július 27–28-án éjjel. E sorok írója itt mond köszönetet dr. Pankó Albert városi rendőrkapitánynak és Nagy Antal bűnügyi csoportvezetőnek, akik lehetővé tették számára, hogy az akciónak végig szemlélője lehessen.

A razzia célja a felügyelet nélküli gyermekek, fiatalkorúak, körözés alatt álló személyek felkutatása volt, tekintettel a fiatalkorúak vendéglátóipari helyeken való tartózkodására is. Az akció kiterjedt Mesteri, Borgáta fürdők és Jánosháza területére.

A fürdők környékén és Jánosházán semmi rendkívülit nem tapasztalt az ellenőrzést végző csoport, s a mellékjük beosztott körzeti megbízott.

Celldömölk város a szokott péntek esti képet mutatta, bár kísérőim szerint mintha kicsit csendesebb lett volna. A járőrözés során érdekes volt számomra az elhagyatottabb, félreeső helyeken való munka, s imponált a lelkiismeretesség, ahogy egy-egy bolt vagy egyéb épület háborítatlanságáról meggyőződtek.

A Korona étteremben végrehajtott igazoltatás nem aratott túlzott közönségsikert. Körözött személy nem tartózkodott a helyiségben, elgondolkodtató viszont az, hogy hányan nem tartották maguknál a személyi igazolványukat. Ennek természetesen figyelmeztetés és adminisztratív intézkedés lett a következménye. Jó lenne, ha tudatosodna mindenkiben, hogy a személyi igazolványt nem azért kell maguknál tartani, mert törvény írhatja elő és elkérheti a rendőr, hanem adódhat olyan helyzet is, ahol már az illető nem tud beszélni, s ekkor szólalhat meg a „flepni", segítve a tájékoztatást és az egyént.

Az igazoltatást végző csoport parancsnoka a zenekar hangszóróján keresztül kért elnézést a zavarásért, s kívánt további jó szórakozást.

A Park presszóban szintén a fent leírt koreográfia szerint zajlott az akció, s az eredmény – hasonlóan a Koronához – néhány igazoltatócédula volt.

Az akció végéig hátralévő időben folytatódott a járőrözés, amely kiterjedt a város egész területére, különös figyelmet szentelve azon helyeknek, amelyeket eddig nagy előszeretettel látogattak meg a betörésre és lopásra szakosodott „urak".

Amikor az akció végeztével Nagy százados összegezte az eredményeket, megállapította, hogy előállítás nem történt, egyedül a személyit maguknál nem tartó egyének adtak munkát a rendőröknek. Elmondta továbbá, hogy nem minden razziájuk ilyen csendes, szinte eseménytelen. Állampolgári szemszögből nézve persze az a jó, ha a rend őreinek minél kevesebb dolga akad.

Itt akár be is fejezhetném az írást, de van valami, ami nem hagy nyugodni. Ez nem más, mint az, hogy a vendéglátóipari egységek dolgozói kiszolgálják szeszes itallal a fiatalkorúakat. Jellemtelen, etikátlan magatartás, hiszen ezeken a helyeken nem éppen a kulturált italfogyasztásból kapnak leckét. A vendéglátós szemszögéből érthető(?) a dolog, hiszen a sörön és a féldecin több a haszon, mint az üdítőn. Természetesen itt van annak is a magyarázata, hogy Celldömölkön miért nincs egy olyan alkoholmentes szórakozóhely, ahol fiatalok tudnának korosztályukhoz méltó környezetben kikapcsolódni. Talán jó lenne erre is figyelni, hisz nem lenne baj, ha egy kicsit engednénk az alkoholfogyasztás világranglistáján elért előkelő pozíciónkból.

Hogy ne legyen ilyen keserű az epilógus, visszatérek eredeti témámhoz. A lezajlott akció nem hozott számomra rendkívüli felfedezéseket. Most azt mondhatjuk, szinte nem történt semmi a razzia során, de biztos vagyok abban, ha történt volna valami, a rendőrök készen álltak mindenfajta intézkedésre.

Úgy érzem, legjobban a nemrég kiadott azonosítási jelvényük szimbolizálja munkához való – új felfogású – hozzáállásukat. Jelvényükön ott van a mérleg, mint az Igazság jelképe, s ott van a kard, amellyel ezt az Igazságot meg lehet és meg kell védeni, ha az állampolgárok érdeke úgy kívánja.

Rozmán László

1075

KÉK hírek

1990. július hónapban Celldömölkön és környékén 61 esetben tettek feljelentést a rendőrségen, s ezek közül 33 ügyben rendeltek el nyomozást.

Sajnos azt kell megállapítani, hogy a szokásnak megfelelően a betörés és a lopás az uralkodó, de még inkább elszomorító, hogy történt egy gyanús körülmények közti haláleset is.

Csak egy jótanács a betörések és a lopások megelőzésére. Ha nyaralni megyünk, ne hagyjunk pénzt, ékszert a lakásban. A késedelmes (nyaralás utáni) felfedezéssel minimálisra csökkentjük a nyomozók esélyeit.

A jelentősebb esetekből emelnék ki néhányat.

Július 6-án virradóra a celldömölki Korona étterem női öltözőhelyiségének szellőzés céljából nyitva hagyott ablakán ismeretlen tettes bemászott. Az irodahelyiséget és a raktárt feltörte, elvitt 2 videomagnót, cigarettát, italféleségeket mintegy 120 ezer forint értékben.

Július 8–15. között a Jánosháza, Berzsenyi u. 4. sz. alatti lakatlan lakóház fürdőszobájának nyitva hagyott ablakán ismeretlen tettes bemászott, onnan ezüst gyertyatartókat, festményeket tulajdonított el 70 ezer forint értékben.

Július 16-án 02 óra 30 perc táján ismeretlen tettes téglával bedobta a Lakberendezési Áruház kirakatát és rongálással 7000 forint kárt okozott.

A rendőrjárőr július 16-án este negyed 11-kor a celldömölki MÉH-telepnél tetten érte B. S. és M. J. celldömölki lakosokat, amikor 135 kg alumíniumhulladékot 5589 forint értékben eltulajdonítottak.

Július 20-án a Téglagyári tóban holtan találták S. S. volt celldömölki lakost. A körülmények vizsgálata folyamatban van.

Július 13–24. között ajtóbefeszítéssel behatoltak F. S. celldömölki lakos lakásába, ahonnét 55 000 forintot és valutát tulajdonítottak el.

RL

1076

Látogatóban

Kemenesalja szelíd dombvonulatai, egykor erdőkkel is szegélyezett falvai, a táj kékes színű levegője írók, festők fantáziáját ragadta meg és késztette őket az élmény megjelenítésére. Művészeti életünkben később is akadt tehetséges alkotó és a művészeteket pártoló személy, azonban az utóbbi évtizedekhez hasonló művészeti élettel – festők vonatkozásában – nem találkozunk. Tehetséges festőgárdánknak meghatározó személyisége *Nagy István,* aki birtokában van a különböző festési technikák alkalmazásának, a képszerkesztésnek.

Nagy István Celldömölkön született 1927-ben. A fiatalkori álom, hogy egyszer festő lehessen, viszonylag későn vált valóra. A negyedik elemiből, Horváth Lajos osztályából került a kor általam kitűnő iskolájának tartott, ma már alig emlegetett polgáriba. Rendszeresen rajzolt, festett. Rajztanára, Csucsay János elismerte tehetségét, azonban lebeszélte a festői pályáról. Őszintén elmondta neki a festői élet nehézségeit, hiába van tehetsége, abból nem tud megélni. Elhatározásának megváltoztatásában – tanára tanácsa mellett – közrejátszott édesapja korai halála és a háború. Így került Pápára, a kereskedelmi iskolába. Az első csalódás érettségi után érte azzal, hogy amire az iskola felkészítette, olyan munkahelyek nem voltak. Kereste helyét a világban, de nem nagyon találta. Egy ideig az iparban dolgozott. Élete sok betegségén segítette túl a sport, amit jó szívvel ajánl mindenkinek. Tizenöt évig atlétizált, s talán kevesen tudják, Klics Ferenc olimpikonunkkal és európai csúcstartónkkal együtt dobta a diszkoszt. Szívesen emlékezik a nemrég elhunyt Bősze László főiskolai tanár igaz barátságára.

1940 és 1960 között alig vett kezébe ecsetet. A hatvanas évek elején Dénes L. Szilveszterrel megalakították a képzőművész szakkört, amely melegágya lett a tehetségek felszínre hozásának. Nagy Istvánban hihetetlen erővel éledt újra a festés utáni vágy. Felesége biztatására munka mellett elvégezte Pécsett a rajz–földrajz szakot. 1952-től Celldömölkön él, a tanács dolgozója. A főiskolás korral zsúfolttá vált az élete, mégis jó volt a közérzete, mert a gyermekkori álom kezdett valóra válni. Lelkileg egyensúlyba került. A főiskolán Kelle Sándor volt a mestere, akitől egy életre szóló útravalót kapott. Az első időszakban pasztellképeket festett, ez volt a főiskolán is használt technika, később akvarelleket, olajképeket készített. Igazi technikája az akvarell lett, ezek a képek nem könnyen születnek, néha négyszer, ötször is megfest egy témát, mire elfogadja. Ezt a technikát nem lehet javítani. Szereti a hangulatok kifejezésére igen alkalmas tört színeket. Képein a szürkésbarna, kékes és az alig észrevehető zöld tónusok uralkodnak.

Éltető eleme Kemenesalja a Sághegygyel – nincs olyan része, amelyet meg ne festett volna –, közeli a kapcsolata az itt élő emberekkel, de néha kiruccan szeretett hegyei közé, a Bakonyba, Kőszegre, a Tátrába. Utóbbi helyen négyszer volt a sors jóvoltából. Munkái közül a téli Alacsony-Tátra és az őszi Balaton különösen kedvesek számára, legféltettebb akvarelljei, akkor sem válna meg tőlük, ha anyagi gondjai lennének. E képeknél érezte igazán az akvarellfestés lényegét, úgy mondja, ezt még egyszer nem tudná megcsinálni.

A kritikát elfogadja, vallja, aki a nyilvánosság elé áll, annak számolnia kell a különböző véleményekkel. Hitt és hisz a közérthető ábrázolásmód létjogosultságában, ugyanakkor a modern művészetek eredményeit absztrakt, nonfiguratív ábrázolás számára használható elemeit beépíti munkáiba.

A főiskolán belévéssődött: minden művészet alapja a rajztudás, ezt kell fejleszteni. A rajzkészség birtokában képes lehet rövid idő alatt a lényeget megfogalmazni. Néhány vonal, skicc, folt elég ahhoz, hogy a természet egy részét hazahozza magával. Nagy Istvánnak megvan az az adottsága, képessége, hogy a természeti képeket, látványokat évek múltán is vissza tudja idézni, úgy, hogy a lényeges marad meg, a felesleges részek eltűnnek.

A rajzolás önálló műfajjá három-négy évvel ezelőtt kezdett kifejlődni. Kedvet érez irodalmi illusztrációk készítésére is. Két év óta nagyon megbarátkozott a tusrajzokkal, egy újabb kifejezési formát talált, mely nála alkalmas a tájleírásra,

1077

Arccal a fény felé

Ezzel a címmel jelent meg Pecznyik Pál verseskötete, amelynek két példányát a könyvtárnak ajándékozta. A kötetben több, mint száz versét adja közre. A versek keletkezési évszámát tekintve a legtöbb 1985–1988-ban született, a mindennapi élethez kapcsolódnak és bennük az Istenbe vetett hitről vall. A kötet megjelenési helyeként Celldömölk szerepel, újabb helyi kiadvánnyal, helyi szerzővel gyarapodtunk tehát. Pecznyik Pál 70 éves, két éve költözött Celldömölkre. Leánya Alsóságon lelkész. 1981-től sokat jártak ide, megtetszett nekik e vidék. Verseket már nagyon régóta ír, intenzívebben az utóbbi tíz évben foglalkozik versírással. Mint megtudtam, a közel ezer versből egy újabb kötetet állít össze.

Az alábbi verseket a kötetből válogattuk.

K. Gy.

Megjöttek a fecskék

Megjött a kis fecske pár,
árva fészkve várta már.
Estefelé érkeztek,
bizony meg is éheztek.
Lerázták az út porát,
ettek bogár-vacsorát.
Elfáradtak szegények,
korán nyugodni tértek.
Másnap, alig derengett,
fecskepár már
csicsergett,
szívük nem feledte el
Őt, Ki rájuk is ügyel.
Óvta őket viharban,
Őt köszöntik a dalban.
Vidám szívű fecske pár,
nemsokára itt a nyár.
Cikázzatok a légben,
fürödjetek napfényben,
boldog nyarat töltsetek,
sok fiókát költsetek!

1988.

Fényt hoztál s életet

A gyertya, míg lángol
messzire világol.
Ha kialszik fénye,
nem hint fényt az éjbe.

Feltámadott Urunk,
fényt hoztál s életet,
hogy lángra gyúljanak
fénytelen mécsesek.

Bűn sötétje borít
még sok drága lelket,
pedig mind járhatna
mennyei fény mellett.

Ha lobogna szerte
hit-mécsesek lángja,
ködként oszolna szét
a bűn éjszakája.

(1988.)

Sághegyi képeslap

Hazánk kéklő egét
elhagyta már a Nap,
Sághegyre is leszállt
a nyári alkonyat.
Egi kéz hold-lámpást
függesztett az égre,
s abban a fény a Nap
kölcsönadott fénye.
Négyen kapaszkodunk
a hegy peremére,
elénk tárul a táj
alkonyi szépsége.
Kráterhez érkezve
megtorpan a lábunk,
s mint az imádkozók,
áhítattal állunk.

Magyarok, németek
együtt gyönyörködünk,
nagy bazalt sziklákat
símogat a szemünk.
Este van, indulunk
a sziklakapun át,
felénk fújja a szél
virágok illatát.
A sághegyi erdőn
csendes minden fészek,
tücsök-zene szól most,
nem a madárének.
Emlékünkbe rejtjük
e szép alkonyatot,
s megőrizzük, mint egy
színes képeslapot.

Alsóság, 1986. VIII. 18.

Nagy Istvánnál

emberi arcokon keresztül sorsok megjelenítésére, gondolatok társítására is komoly lehetőséget ad. Ezt bizonyítja a bemutatott képe is. Alkalmas a gyors közlésre. Ha a sors hozzá kegyes lesz, szemei nem romlanak, akkor háromnégy évig még tud ezekkel a finom, vékony vonalakkal dolgozni. Rajzait, képeit nézegetve bennük a mesterségbeli tudás magas fokát elért festőt láthatjuk. Ezzel ismerkedhetnek meg tárlatának nézői. 1965-től minden évben kiállít Celldömölkön és az ország több városában. 1968-ban a főiskola negyedik évében, hogy tanítási gyakorlatot szerezzen, főnökei támogatásával elhagyta a tanácsot és Jánosházán tanított. Ekkor 41 éves volt. Kollégái kíváncsisággal, de szeretettel fogadták. Nem éreztették vele, hogy mint pedagógus, náluk volt először a katedrán. Örült, ha sikerült valami a munkában, de legtöbbet a kudarcaiból tanult. Egy évvel később Celldömölkre került a Gayer iskolába, ahol nyugdíjazásáig, 1987-ig közel két évtizeden át tanított. Tanítványainak igyekezett átadni mindazt, amit mestereitől tanult. Tanítványaival lelkiismeretesen, pedagógiai tapintattal foglalkozott. „Fiam, ez a munkád rossz" – ezt nem hallották tőle. Az értéket kereste és nem a hibát. A rajzokba sosem javított bele, mint ahogy a mesterei az övével sem tették ezt. Tanítványai közül többen pedagógiai pályára kerültek, mint rajztanárok, köztük az egyik legnagyobb kritikusa, a leánya is. Göcsei József, Döbröntei Zoltán személyében hivatásos művész lett a volt tanítványból. Nemrég együtt érkeztünk a Művelődési Központba tanítványa kiállítására. Tanár Úr, mi a véleménye? – kérdezte a fiatal művész. A Tanár Úr tekintetéből az öröm sugárzott.

A helyi képzőművészet mindig szívügye volt és az is marad. Szívesen vesz részt az alkotókör munkájában, a város képzőművészeti fejlődését, rangját igyekszik elősegíteni. Mindig megtisztelő és nagy felelősség számára, ha szülővárosában munkáival bemutatkozhat.

Beszélgetésünk végén hangsúllyal mondja: azt, hogy ő valamire vitte az életben, nagyrészt felesége személyének, az általa biztosított családi háttérnek köszönheti. Azt kívánjuk, hogy ebben a kiegyensúlyozott családi életben jó egészségben kamatoztassa tehetségét.

Káldos Gyula

1078

HECCKAMPÁNY A VALLÁSOKTATÁS KÖRÜL

Népünk józanul gondolkodó egésze meglepetéssel, sőt megdöbbenéssel érzékeli azt a mondvacsinált ürüggyel és érveléssel létrehívott álvitát, mely serdülő demokráciánkban a hitoktatás körül kibontakozott. Nyílt, de burkolt hecckampány is folyik a sajtóban, a rádióban és a televízióban egyaránt, amikor ügyesen adagolt híradások mondatfűzéseiben rejtik el támadásaikat az iskolai hitoktatás bevezetése ellen. Nem csodálkozunk a FIDESZ „honatyái" és Wallenberg Társaság nyökögő ifjú „képviselőjének" acsarkodásain, aki azzal fenyegetődzött a tv-ben, hogy az Alkotmánybírósághoz fordulnak ez ügyben, de annál inkább meglepő volt számunkra az általunk nagyrabecsült Horn Gyula ez ügyben elmondott ellenpropagandisztikus nyilatkozata. A sajtóban írogatók, a különböző – úgynevezett – fórumokon megnyilatkozók, bárkik lettek légyen a múltban és legyenek a jelenben, amikor az ellenkampányt folytatják, nincsenek tisztában sem a múlt valóságával, sem a jelen realitásával, sem a jövő magyar életútjának várható alakulásával.

A leghatározottabb ellenmunkálás ellenére is, az elmúlt 40 évben meg volt a jog és a lehetőség arra, hogy az iskolákban a szülők beíratthassák hittanra a gyermekeiket. Benne volt az iskolaállamosítási törvényben, az egyházakkal kötött egyezményekben. *Elvben tehát törvény garantálta* a hitoktatás lehetőségét. Az már más kérdés, hogy ellene természetszerűen folyt a propaganda és a következménye az volt, a szülőknek kellemetlenségei támadtak, gúny tárgya volt a gyerek, sőt más tárgyakból igazságtalanul rossz osztályzatot is kapott. Ez természetes volt, hozzátartozott a korszak ideológiájához. A pedagógusoktól számonkérték, hogy mennyire sikerült lemorzsolniuk a beiratkozottak számát. Mi, lelkészek ezt saját magunk tapasztaltuk és tudtuk! Ezen a téren nagyon gazdagok voltak a tapasztalataink.

Törzsökös falusi gyülekezetekben azonban, ahol annak hiteles bizonyságtételéből erő sugárzott, nem következtek be a fentebb elmondott lehetőségek, sem a szülők, sem a gyermekek kipellengérezésére. Az ilyen gyülekezetekben ugyanis minden gyereket beírattak vallásoktatásra, minden felekezetből. Az iskolákban tehát volt folytatólagos hitoktatás. Éspedig nem nulladik órában, nem védett órában, hanem az órarendbe beépítve. A magam példáját mondom, volt olyan gyülekezet, ahol szolgáltam, hogy 8–10 hittanórám volt hetente a tanrendbe beillesztve. S nem néztek ki a tantestületből sem. Érdemjegyet természetesen akkor sem adtam, hogy azt beírják az értesítőbe. *Nem az volt a fontos, hogy abba mi kerül bele, hanem az, hogy mi került bele a gyerek lelkületébe, szellemi és erkölcsi habitusába!! S ma is ez a lényeg!*

Egy olyan korszak után, amikor a felnövekvő nemzedékek a sokszínű képmutatás iskolájának „tanulói" voltak, amikor sokan politikai „vegyesházasságban" a családi szereposztás szerint döntöttek el, hogy ki hová fog tartozni

(folytatás a 8. oldalon)

HECCKAMPÁNY A VALLÁSOKTATÁS KÖRÜL

(folytatás a 7. oldalról)

és hova fizet: pártkasszába avagy gyülekezeti fenntartásra – nem lesz könnyű egyenes útra terelni a lélek és szellem, az értelem és az erkölcs, az emberséges viszonyulások kátyúba jutott roncsolt szekerét. Mondvacsinált, ravasz és értelmet zavaró érvelésnek tartom tehát azt az ügyesen bedobott állítást, hogy a vallásoktatás megosztja a gyermekeket! És ellentéteket szül közöttük! Ez ügyes, hangzatos szólam. Ott és akkor, ahol és amikor nem gyűlöletre és megosztásra, hanem áldozathozatalra, közösségi életre, megbocsátásra, felelősségvállalásra, tehát egybefoglalva: SZERETETRE, másképpen fogalmazva Krisztust követő életfolytatásra és hazaszeretetre kívánnak nevelni jövendő nemzedékeket – nem lehet, nem következhet be megosztottság! Ezt csak a rosszindulat tételezi fel.

Azok, akik a fakultatív hitoktatás bevezetését azzal a jelszóval akarják kiebrudalni az iskolákból, hogy ez a lelkiismereti szabadság megsértését jelenti, azoknál is rosszabbak, akiket az agyagba döngölni akartak, hiszen ez visszalépés lenne még a Rákosi-korszakhoz képest is! Éppen ez jelentené a lelkiismereti szabadság megsértését, ha az eddig meglévő, fentebb már elmondott módon gyakorlattá vált hitoktatást pontosan egy demokratikus jogállamban kizárnák az iskolákból.

Az meg aztán valóban az ostoba állítások csimborasszója, hogy a marxista ideológia diktatúrája helyett most egy keresztény–keresztyén „ideológia" diktatúrája következik el hazai életünk széles térein. Honnan lenne ehhez az egyházaknak „erőszak háttere"? Az egyház diktatúrája ma a 20. század végén beteg agyak rémlátása. Benne van legutóbbi fél évszázadi történelmünk lenyomata, minden ellentmondásával, ki nem hevert betegségeivel együtt.

Mit mondunk azért? – Berzsenyink már régen leírta az örökérvényű tanúságot tükröző szavakat: minden országnak támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Az önkéntes, az órarend keretében, csatlakozó, kapcsolódó óraként végzett iskolai vallásoktatás bevezetése segítheti a felnövő nemzedéket, a mai ifjúságot kiemelni az erkölcsi mélységből. Az a reménységünk, hogy így értékesebb szellemiségű nemzedékek nőnek fel. Mi tudjuk, hogy a hitet nem lehet oktatni, a hit az egész embert átjáró kegyelem dolga – osztályozhatatlan, belső kegyelmi döntés, isteni ajándék. A vallásoktatás, ha úgy tetszik a hitoktatás az alapokat rakja le mindenkor a szívben és lélekben. Vele kapcsolatban igaz a bibliai magvető példázata, útfélre, köves helyre, tövisek közé is esik a mag. De ez a kisebbik rész, a többség termést hoz,habár itt is van különbség. Az egyház azt akarja, szeretné, ha a szorgoskezű, mindig a szeretet melegét árasztó édesanyák soha nem kapnának ilyen képeslapot: „Kedves Anyánk! Róma, Velence csodás. Milánóban ámulva néztük a Dómot. Nápolyban a tengert. Holnap Svájcba megyünk. Csókoljuk ezerszer. Reméljük megszokta már a szociális otthont."

Utasítsuk el, szégyenítsük meg az uszítókat, hecckampányt bárhol, bármi módon folytatókat!

NÁDASDY LAJOS

HALK TANÁCSKOZÁS A KULTÚRÁRÓL

A Kemenesaljai Napok néhány tagú Intézőbizottsága elvégezte a minden évben szokásos értékelő munkáját a májusban zajló kulturális napokról. Most rendhagyó volt a megbeszélés, hisz épp negyedszázada létezik ez a mozgalom, amely hivatva volt a táj kulturális értékeinek a feltárására, ápolására, szereplési lehetőségeket nyújtott a kulturális csoportoknak, szakköröknek. Összetartó ereje volt, hisz tájrendezvény lévén Kemenesalja valamennyi településére próbált hatni. Megállapították, hogy 25 év alatt elfogadható eredmények születtek, szerényen fogalmaztak, de mégis jó érzés töltötte el a bizottság tagjait, hogy a mozgalom ilyen sok évet megélt.

Kiemelték, hogy elsősorban az ének- és zenekultúrának, a helytörténeti munkának, hagyományápolásnak, a sportnak adott lendületet a mozgalom. De értékteremtő volt az évfordulók megünneplésében, szobrok, emléktáblák jelzik és őrzik a hagyományokat, neves személyek emlékét. Ebben az időszakban alakult ki a képzőművészetek iránti fokozott érdeklődés, a kiállítások köré érdeklődő közvélemény fonódott. A helyi alkotók lehetőségei is javultak. A Kemenesaljai Napok helyet adtak a tudományok művelésének is, hazacsalogatva az elszármazott neves személyiségeket. Kemenesaljai Baráti Kör alakult és működik. Nagyobb figyelem jutott a természetvédelemnek, az idegenforgalomnak és a nemzetközi kapcsolatoknak is. Új színfolt az országban egyedüli kráterhangverseny, nagy találkozója a fúvószenekaroknak.

A 25 évet összegező ülésen megemlékeztek a kezdeményezőkről, a szorgalmas kollektívákról, személyekről, a már elhunyt „zászlóhordozókról" köztük dr. Szente Sándornéról, Gaál Dezsőnéről, Laky Rezsőről, Bartha Zoltánról és másokról. Két döntés is született. Megállapodtak abban, hogy a huszonöt év tanulságairól egy kiadványt készítenek. A mozgalom ezt megérdemli és emlékül hagyják az utókor számára. Továbbá, javasolják a Kemenesaljai Napok további folytatását, ajánlva majd az új közigazgatásnak és mindazoknak, akiknek fontos, hogy Kemenesalja kultúrája tovább virágozzék.

A Kemenesaljai Napok Intézőbizottsága ezúton is megköszöni a táj népének a figyelmét, részvételét mindazoknak, akik 25 éven át fáradoztak e fontos kulturális mozgalom létezéséért az alkotó tevékenység érdekében.

D. J.

1080

EGY SIKEREDZŐ VALLOMÁSA

Szeretet és bizalom

Olyan sportemberrel készült az alábbi interjú, akihez személyes emlékek fűznek. 1980 nyarán Kenyeribe jártam edzéseire, s talán jellemző sportpedagógiai módszereire, hogy elvitt bennünket, falusi srácokat a Budapest Nagydíjra, így jártam először a Népstadionban. Ilyen élményeknek is köszönhető, hogy tanítványaival a sportot sikerült megszerettetnie. Kapcsolatunk és Lakatos László baráti közvetlensége folytán talán megbocsátja a Kedves Olvasó, hogy a beszélgetés során tegeződünk.

– Milyen a közérzeted? Mennyire érezni a változások – ha nem is szelét, de legalább – szellőit, itt Kenyeriben?

– Most éppen remekül érzem magam, mert edzésről jövök. Ilyenkor mindig jóleső fáradtság uralkodik el az emberen. Kérdésed azonban a futóiskola helyzetére és a falu politikai változásaira is irányult. E vonatkozásokban már közel sem vagyok optimista.

– Úgy hallottam, hogy egy évig nem edzettél a gyerekekkel. Mi volt az oka?

– Három tényezőre tudnám visszavezetni az okokat. Elsősorban az gátolt, hogy ebben az időszakban építettem fel családi házunkat. Ez pedig teljes embert kívánt, semmiféle más feladatra nem maradt energiám. Tessék-lássék módon nem voltam hajlandó dolgozni. Hozzájárult a szünethez, hogy olyan gyerekek kerültek a kezem alá, akik – finoman fogalmazva – nem voltak a legtehetségesebbek és a legszorgalmasabbak. Nem titkolom azt sem, hogy az iskolába tavaly került, Romániából érkezett tornatanárnővel nem sikerült az összhangot megtalálnom. De úgy tűnik, hogy most már minden rendben lesz és augusztustól elkezdjük a rendszeres edzésmunkát.

– Versenyeken azonban tavaly is indultatok!

– Úgy éreztem, szükség van arra, hogy ne szakadjunk ki a megyei vérkeringésből. Örültem, hogy a gyerekek edzői ráhatás nélkül, önszántukból készültek a megméretésekre. Egy edzőnek talán ez még a nagy győzelmeknél is többet ér!

– A nyolcvanas évek elejétől kezdve neveddel összeforrott a sikeredző minősítés. Mióta irányítod a futóiskola munkáját ebben a községben?

– 1974-ben indítottam el, tehát most már több, mint másfél évtizede. Bizony eleinte, tapasztalatok nélkül nagyon nehezen sikerült elkezdeni a munkát, s egyáltalán életben tartani a kis szakosztályt.

– Milyen szakképzettséged van?

– Megszereztem az edzői minősítést a Testnevelési Főiskolán. Talán nem hat dicsekvésnek, ha elmondom, mert valóban büszke vagyok arra, hogy jeles eredménnyel.

– Ha kategorikusan kellene fogalmaznod: élsport vagy inkább tömegsport a futóiskola?

– A heti 5-6 alkalommal történő rendszeres edzést már egyértelműen minőségi, tehát élsportnak tekintem. Az már más lapra tartozik, hogy szerintem a falusi, de még a városi szinten sem beszélhetünk napjainkban igazi tömegsportról. Sorra szűnnek meg a községi sportegyesületek: csupán egyetlen példát említek azzal, hogy 1963-ban 13 kézilabdacsapat működött a celli járás területén... Egyszerűen nevetséges, hogy a Vasi Vasember-féle szuperversenyeket próbálják tömegsportként reklámozni! Jellemző az is, hogy tudomásom szerint a Vas Megyei Sporthivatalban jelenleg mindössze egy, valóban szakember található.

– Mi a véleményed a tehetségek gondozásáról, különös tekintettel az atlétika terén szerzett gazdag tapasztalataidra? Megvallom, hogy bennem fájó érzéseket kelt, amikor pl. a megyei tanulmányi versenyek első tíz helyezettje között sorozatban egyetlen falusi tanulót sem találok. Nem hiszem el, hogy ennyire tehetségtelen a vidéki gyerek!

– Tökéletesen egyetértek veled. Sőt, én a pedagógusoknak is nyíltan megmondtam, hogy sok tekintetben rossznak tartom az oktatási gyakorlatot. Ugyanazt a minőségi munkát várom el másoktól, aminek a saját területemen én is meg tudok felelni! Edzőségem alatt rengeteg tehetséges fiatallal találkoztam, akik ebből a kis faluból megyei és országos szintre jutottak el. Egyetlen példát említve: volt olyan tanítványom, aki 17 évesen szinte edzés nélkül tudott 11.0 mp-et 100 m-es síkfutásban. Néhány tizedmásodperces javulással már magyar felnőtt bajnoki döntőbe juthatott volna! Nagyon szomorú vagyok viszont amiatt, hogy a sok tehetség a kezeim közül kikerülve – előbb vagy utóbb – elszürkült, majd hátat fordított a sportnak. Hiányzik a tehetséggondozás kiépült piramis-jellegű intézményrendszere. Hiába ások kétméteres alapot, ha mások már erre a biztos talajra sem hajlandók a falakat felhúzni! Ugyanakkor a mai gyerekek mások, mint ti voltatok. Talán

természetes is, mert közben a társadalmi környezet óriási változáson ment keresztül, s ezt nem pozitív értelemben mondom. Rengeteg ambivalens (egymással ellentétes) hatás éri a gyerekeket, ami elbizonytalanítja őket.

– Nemzetközi összehasonlító vizsgálatok bizonyítják, hogy az általános iskolás korú gyerekek fizikai-biológiai paraméterei alapján a magyarok az utolsó helyeken állnak. Jövőnk szempontjából rendkívül elgondolkodtató ez a jelenség!

– Sajnos az oktatásügy vezetői, irányítói a sport jelentőségét nem ismerik fel. Azt mindannyian jól tudjuk, hogy szűkülő forrásokból kell a működési feltételeket biztosítani. Egyelőre azonban még a sportot megbecsülő szemlélet körvonalai sem bontakoznak ki. Nemrégiben olvastam egy tudományos elemzést, amely szerint napi 4 óra kemény fizikai tevékenységre lenne szükség ahhoz, hogy a „szellemi kondíciót", gondolkodásunk frissességét fenn tudjuk tartani. A fejlődő szervezet talán még fokozottabban igényli ezt a terhelést.

– Ezzel szemben heti 2 testnevelésóra jut mintegy tízszer annyi szellemi tevékenységre. Csak félve merek utalni arra, hogy a testi és a szellemi nevelés egyensúlyára az ókori görögök egy szép kifejezést használtak: kalokagathia, a szellem és a test épülésének harmóniája. Nagyon messze távolodtunk ettől a klasszikus eszménytől.

– Annyit tudok hozzátenni, hogy az általad említett mutatók még egy szempontból rendkívül tanulságosak. Az iskolába belépő kisgyerekek kiállják a nemzetközi összehasonlítást, de a tanulmányok alatt a nagy és rosszul adagolt szellemi terhelés ellensúlyozására kellene a gyerekeket fizikailag terhelni, mozgásigényüket játékosan kielégíteni.

– Ejtsünk néhány szót az anyagiakról! Mennyi tiszteletdíjat kapsz azért, hogy a gyerekekkel foglalkozol?

– Havonta 1500 forintot, amelyből 1000-et kapok kézhez. Tehát nem a pénzért csinálom. A mai világban egy kicsit megszállottnak kell lenni, hogy ennyi pénzért dolgozzon valaki. Nem beszélve arról, hogy ugyanezt az összeget havi néhány tömegsportórával könnyedén megkapja egy tornatanár is.

– Miért csinálod mégis, Laci? Megfogalmaznád edzői hitvallásodat?

– Szeretettel és bizalommal kell a gyerekek felé fordulni. Van nem egy kitüntetésem, de az a legnagyobb öröm, ha mindezt visszakapom tőlük. Figyelemmel kísérem felnőtt korukban is őket, s valamennyien megállják a helyüket az életben. A sport megtanít arra, hogy csak céltudatos munkával érhetünk el eredményt. A versenyekbe sűrített drámák pedig felkészítenek a sikerek és a csalódások elviselésére.

– Köszönöm a beszélgetést.

Németh T.

1081

A tövisek közt sajlódó

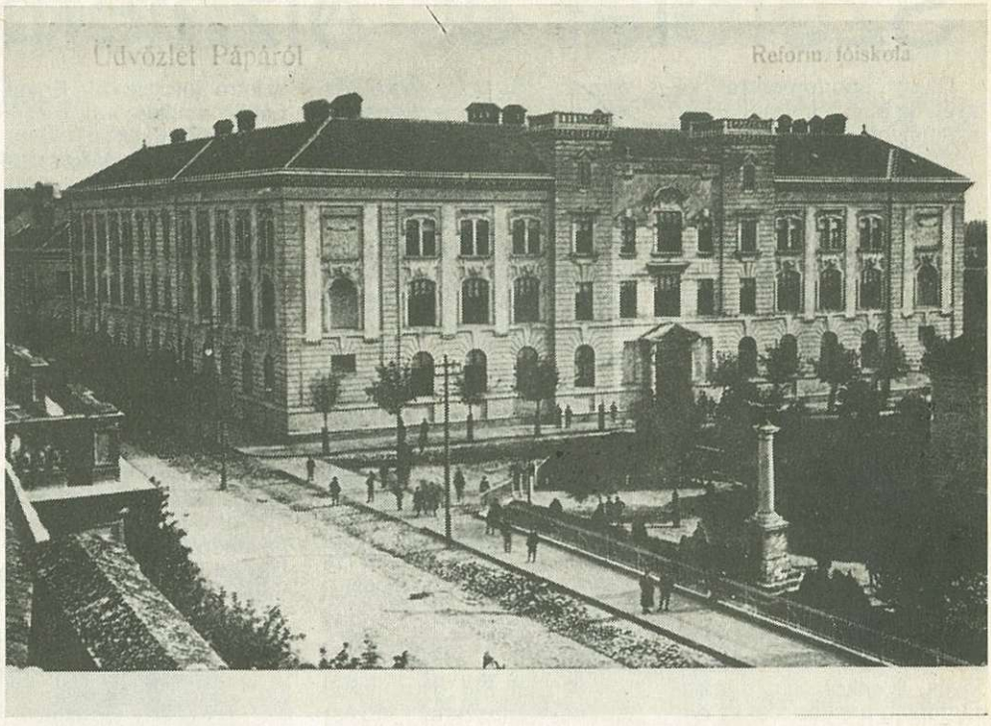

Hazánk társadalmának közvéleménye előtt ismeretes az, hogy a református egyház is visszaigényelte ősi főiskoláit, így a négy és fél évszázados pápai főiskolát is. Olvasóink érdeklődésére is válaszolni kívánván, összefoglaljuk az eddig történteket, s a jelenlegi helyzetet. Annál is inkább helyénvalónak tartjuk ezt, mert Kemenesalja tanulnivágyó ifjúsága mindenkor szoros kapcsolatban állott az iskolával. Hivatkozhatom arra, hogy a múlt században az 1832-es iskolai évtől kezdve 1860-ig negyven (40) kemenesaljai fiatal tanult Pápán, s jóformán valamennyi falu neve előfordul a meglévő névsorban: Csenge, Duka, Ostffyasszonyfa, Nemesmagasi, Kissomlyó, Kemenesmihályfa, Vönöczk. Olvashatjuk Petőfi ideálja testvérének, Tóth Józsefnek nevét, Berzsenyiek, Vidosok, Kisfaludyak, Ajkayak, Horváthok, Takácsok, Weöresek, Kocorok s mások neveit, de azt is: Király Mátyás 19 éves ágostai hitvallású Alsó-Ságról származó fiatal, Király János *gazdaember fia,* Sopron után jött Pápára a híres kollégiumba.

Alapvetően néhány bemutató gondolatot kell elmondanunk „a tövisek közt sajlódó fehér liliomszál", az ősi pápai református kollégiumról, a „csillagfiak" iskolájáról, ahol a „muzsafiak" olyan vitamindús szellemi táplálékot kaptak, amely életreszólóan formálta egyéni, családi, erkölcsi s társadalmi magatartásukat és megszabta népükhöz, hazájukhoz való hűségüket. Ennek a főiskolának a története az elmúlt évszázadokban, s a közelebbi évtizedekben az 1952. évi kényszerű államosításig éppúgy ragyogó fejezete az állami, nemzeti művelődéspolitikának, mint a református egyház, valamint a magyar értelmiség társadalomtörténetének. A hazai oktatási intézmények között ez a kollégium a legrégebbiek közül való: 1531 a hiteles alapítási éve; megelőzi Debrecent és Sárospatakot is, a többiekről nem is szólva.

Történelme során szinte évszázadonként visszatérő időpontokkal próbálják megölni. A Dunántúlon irgalmatlan keménységgel s erővel érvényesülő ellenreformáció tövisei elnyomták 1660–64 között, amikor a német zsoldosok a vésztjelző harangot meghúzó diákot is ledobták a toronyból; a tövisek elnyomták, megölték Pápán 1752-ben, amikor Eszterházy földesúr kiűzte és harminc (30) évig Adásztevelen „sajlódott", de életben maradt; majd a szabadságharc leverése után 1850–57 között elvették nyilvánossági jogát; végül 1952-ben, amikor az 1948-ban kötött egyezmény felrúgásával Rákosi szellemi pribékjei államosították.

Ennek az értékteremtő főiskolának szellemi hatása kisugárzott az egész Dunántúlra, Csallóközre, sőt a Felvidékre is. Népünk társadalmi, műveltségbeli állapotának felemelkedését, a társadalmi mobilitást is elősegítő felelős szolgálatának örök példája, a 17. század végén Pápán tartott zsinat határozata: „A szegények fiait pedig, akik a tandíjat megfizetni nem tudják, a mi iskolánkban ingyen oktas-

1082

Felsírt a tárogató

Az alsósági majorban élt és dolgozott a szépemlékű Kernya István bognármester. Szakmájában is kiemelkedő volt, de környékbeli hírét a muzikális élete, tárogatójának fel-felcsendülő hangja szárnyalta a messze tájra. Tavasztól őszig esténként mindig felcsendült a tárogatója hangja a majoriak és a környékbeliek gyönyörűségére. Kiült a faluszéli ház végébe és messzehangzóan szólaltatta hangszerét. Ilyenkor azt szokta mondani, hogy a távoli községekben lévő barátainak üzen a zene hangján. Ősszel, a szüretek idején a Sághegy oldalán, a sziklák ölén szólalt meg a tárogatója. Örömre és bizakodásra serkentette a szőlősgazdákat. Az őszibogár hangja mellett az ő tárogatójának a zengése hirdette a szüret közeledését. Ápolta a szép magyar énekeket, dallamokat, emlékeztetett történelmi múltunkra, a kurucokra és más elődeinkre. Tisztelet és szeretet vette körül. E kis emlékezést virágnak szánjuk sírjára, felidézve Pista bácsinak, a valamikori tárogatósnak az emlékét, mert híre, fénye egyszerűségében is bennünk maradt.

Dala József

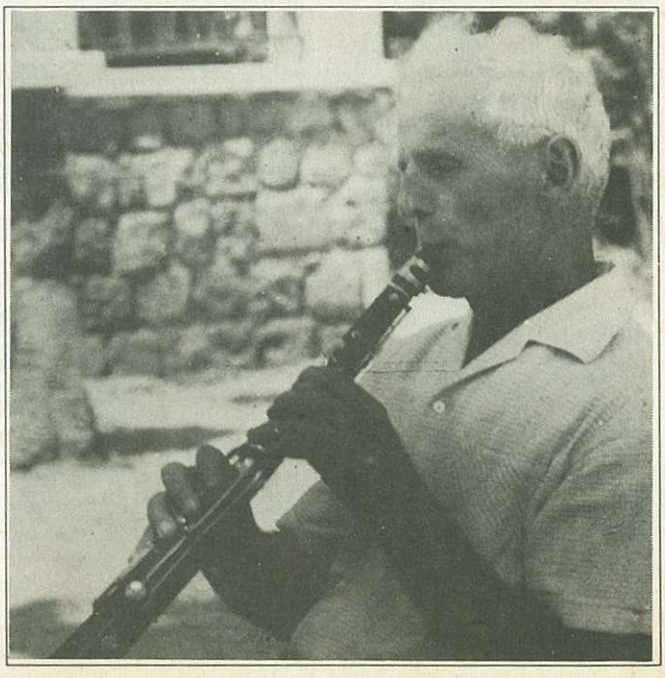

fehér liliomszál

sák." Az iskolát a 18. század végéig a pápai református gyülekezet tartotta fenn, majd a fejlesztéssel járó terhek növekedésével a Dunántúli Református Egyházkerület vette át, s így a kerülethez tartozó összes kis és nagy eklézsiák is szívesen hordozták a rájuk eső fenntartói terheket. A fenntartó egyházkerület gondosan őrködött az oktatás színvonalának magas hőfokon tartásán.

Az erőszakos államosítás során nem sikerült kikényszeríteni a gyűjtemények anyagának átadását. Így megmaradt a könyvritkaságokkal ékes könyvtár, a levéltár, a kézirattár, az érem- és plakettgyűjtemény, a metszetgyűjtemény, a régiségtár anyaga, a Papensia gyűjtemény, s igen nagy érték a 2600 éves eredeti múmia, a 3200 éves ékírásos, festett koporsóban. Mindezeknek manapság is nagyon sok látogatója van, még Európából, Amerikából s más kontinensekről is. Olvasóinkat is szívesen látnánk, ha Pápára átrándulnának.

Ez az iskola most újra élni akar és élni fog. Annak ellenére, hogy a város vezetősége és az iskola igazgatója mindent megtesz, hogy ezt megakadályozzák. Ez az oka annak, hogy Pápán most már 1990. év őszén nem tudjuk megindítani a rendes tanítást. A történteknek tömör összefoglalását adja a következő MEMORANDUM szövege: „Pápa városának politikai, egyházi és szellemi vezetői, képviselői örömmel fogadtuk azt az 1989. december 27-iki közös városi és egyházi bejelentést, miszerint az 1952-ben jogtalanul elvett, 1531-ben alapított, s a hosszú századokon keresztül nemzeti művelődési missziót is teljesítő Pápai Református Kollégium legkésőbb 1991 őszén (de ha a lehetőségek megengedik, már 1990 őszén) újra megnyitja kapuit. Megnyugvással töltött el mindannyiunkat az az ígéret is, hogy 1990. március 31-ig aláírásra kész megállapodás lesz, amely pontosan rögzíti az adás–átvétel ütemtervét. Annál sajnálatosabb, hogy a városi fél hibájából a tárgyalások megszakadtak, s így a megállapodás megkötésére sem kerülhetett sor. Szeretnénk ezért nyomatékkal kifejezésre juttatni azon véleményünket, hogy a Pápai Református Kollégium újra egyházi kezelésbe való visszaadását halasztást nem tűrő feladatnak tekintjük. Tesszük ezt annál is inkább, mert a kollégium több évszázados története során óriási szolgálatokat végzett a város szellemi felemelkedése érdekében, s erre a munkásságra ma is felettébb szükség van. De tesszük ezt azért is, mert meggyőződtünk arról, hogy a református egyház az iskola újraindítását toleráns szellemben kívánja megoldani. Megértést tanúsítva a tanárok iránt. ... Mindezek után tisztelettel kérjük a Művelődési Minisztériumot, hogy nagyon gyorsan és határozottan tegyen pontot az ügy végére, s az iskola fenntartási jogát, annak gyakorlati megvalósítását is biztosítva a legrövidebb időn belül adja vissza a jogos tulajdonosának, a Dunántúli Református Egyházkerületnek."

E részletből is kitűnik, hogy az akadékoskodás honnan származik és mit céloz: mindenáron lehetetlenné tenni az ősi iskola újraindulását a tetszhalál után. A Memorandumot a városban működő összes pártok, intézmények, egyházak illetékes vezetői aláírták. S természetesen eljuttatták az illetékes miniszterhez személyesen is. Az összes anyagot sürgős intézésre letették a megyéhez.

A közeli napokban a legújabb fejlemény az, hogy a pápai Várospolitikai Tanácsadó Testület (ott ilyen is van, az önkormányzati választásokig!) legutóbbi ülésének napirendjére újra felvette a Kollégium ügyét. A tanácskozáson egyhangú megállapítás született arra nézve, hogy miután már tavaly állami szinten döntés született az ősi iskolák visszaadásáról, ennek értelmében az egyházkerületet Pápán is *hajdani épületeiben prioritás illeti meg!* A jelenleg az épületben működő Petőfi Gimnázium és Szakközépiskola kiköltöztetése egy másik épületbe, a tanácsi ügyintézés lassúsága, tétlenkedése miatt nem történt meg, sőt az erre való készségnek még jelei sincsenek.

A tanácskozáson végső összegzésként egy olyan megállapodásra jutottak, hogy az egyházkerület és a tanács újra tárgyaljon ebben a kérdésben, bevonva a Művelődésügyi Minisztérium illetékeseit, hogy ez a kérdés még lehetőleg augusztusban rendeztessék.

Az egyházkerület természetesen eddig sem tétlenkedett. Megválasztotta a főiskolai igazgatótanácsot, a szervező főigazgatót, felmérést végzett a tanárok között: kik és mennyiben vállalnának az iskolában munkát, elkészítette a költségvetést, kimunkálás alatt van a tanterv. A pénzalapok megteremtésére létesült a Mándy Márton István és a Tarczy Lajos alapítvány.

Az egykor volt pápai diákok belföldön és külföldön (USA, Canada, Hollandia, Svájc, Németország, Ausztrália stb.) bankbetéteken gyűjtik az adományaikat, hogy segítségül legyenek szeretett ALMA MATERÜK újraindításában.

Nem új alkotás lesz tehát ez az iskola, hanem jövőbe látó ősök nagy művének új életre keltése. Amikor közel negyvenéves hallgatás után ismét megszólal, kapuit újból kitárja!

Nádasdy Lajos

ANYAKÖNYVI HÍREK

CELLDÖMÖLK

Születés: Tatai István és Pityer Ibolya leánya: Viktória Ibolya, Teket Attila és Buthi Marianna leánya: Nóra Regina, Márkus László és Németh Csilla Aranka leánya: Zsófia, Ferencz József László és Tungli Katalin fia: József András, Őri Zoltán és Horváth Éva Márta fia: Zoltán, Hantó Zsigmond és Pap Edit Mária fia: Gábor, Horváth Sándor és Rudi Teodóra leánya: Tímea.

Házasságkötés:

Németh Attila István és Bodnár Zsuzsanna, Bertalan Sándor és Marton Beáta, Sas Tibor és Preimberger Edina, Bolla Attila Sándor és Tar Mária, Horváth Béla és Rózsavölgyi Andrea, Rosta Zsolt és Tóth Nóra, Ferenczi Zoltán és Varga Tünde, Nagy Lajos és Németh Orsolya, Káldos Albert és Bebesi Hedvig Éva, Boros László és Mesterházi Anikó, Cserkész Gábor és Orbán Lívia Zsuzsanna, Fülöp László és Vargyai Éva, Nagy Péter Pál és Csótár Anikó, László Tibor és Varga Katalin, Huszár Imre és Kocsis Csilla, Kertész Sándor és Szabó Tünde, Pintér Lajos és Őri Gyöngyi, Erdész Gábor és Vida Andrea, Gőcze Gyula László és Kurányi Izabella.

Halálozás:

Petrányi Lipót Károly, Mészáros János, Finta Lászlóné Bognár Mária, Kertész Sándorné Dákai Erzsébet, Molnár Sándor, Sebestyén Sándor.

BOBA

Születés: Linka Tamás és Horváth Beáta leánya: Ivett, Fonyó Károly József és Pecsenke Lívia fia: Károly.

JÁNOSHÁZA

Születés: Tóth László és Herczeg Katalin leánya: Szabina, Nagy Ferenc és Horváth Margit leánya: Andrea.

KEMENESMAGASI

Születés: Horváth József és Dobó Katalin fia: András.

KENYERI

Születés: Szabó Zsolt és Bertalan Éva leánya: Éva, Németh Imre és Babos Marianna fia: Mihály.

NAGYSIMONYI

Születés: Venczel Ferenc és Pityer Ildikó leánya: Hajnalka.

Halálozás: Horváth Jenőné Danka Éva.

TOKORCS

Halálozás: Kaisinger András.

OSTFFYASSZONYFA

Születés: Németh József László és Csuka Erzsébet fia: József.

SÖMJÉNMIHÁLYFA

Halálozás: Sipos László.

VÖNÖCK

Születés: Kékvölgyi György és Talabér Gyöngyi Ilona leánya: Dorottya.

Halálozás: Tóth Ferenc

1084

Ismét a Körmend nyerte a négy város labdarúgótornát

Celldömölk város kezdeményezésére, 1980-ban került először megrendezésre a Barcs, Körmend, Lenti és Celldömölk városok legjobb csapatainak részvételével a négy város labdarúgótorna. Az eddigi labdarúgótornák helyei és a döntő mérkőzéseinek eredményei: 1980, Celldömölk: Lenti TE–Celldömölki VMSE 1–0 (0–0). 1981, Körmend: Körmendi Dózsa MTE–Lenti TE 1–1 (0–0). 11-esekkel Körmend nyerte. 1982, Lenti: Körmendi Dózsa MTE–Celldömölki VMSE 8–0 (4–0). 1983, Barcs: Barcsi SC–Lenti TE 1–0 (0–0). 1984, Körmend: Celldömölki VMSE–Lenti TE 2–1 (0–1). 1985, Lenti: Celldömölki VMSE–Lenti TE 4–1 (2–0). 1986, Celldömölk: Barcsi SC–Celldömölki VMSE 2–1 (2–0). 1987, Barcs: Barcsi SC–Körmendi Dózsa MTE 1–0 (0–0). 1988, Körmend: Körmendi Dózsa MTE–Barcsi SC 1–0 (0–0) 1989, Barcs: Körmendi Dózsa MTE–Barcsi SC 2–0 (0–0).

Az idén július 28–29-én 11. alkalommal találkoztak Celldömölkön a csapatok. Eredmények: Körmendi Dózsa MTE–Lenti TE 3–1. Celldömölki VMSE–Barcsi SC 3–1. 3-4. helyért: Barcsi SC–Lenti TE 3–0. 1-2. helyért: Körmendi Dózsa MTE–Celldömölki VMSE 0–0. 11-esekkel a Körmend nyert.

A döntő mérkőzést a kánikula ellenére szépszámú közönség, 800 néző tekintette meg. Harangozó játékvezető sípjelére az alábbi összeállításban kezdtek a csapatok: Körmend: Hardi – Kovács J., Sipos, Kovács A., Kovács G. – Takács, Tóth, Varga, Móricz – Szabó Zs., Sály. Csere: Nagy, Csillag, Szabó T. Edző: Papp István. Celldömölk: Zsolnai – Mészáros, Csákvári, Szentgyörgyi, Sebestyén – Horváth, Pécz, Geicsnek, Varga I. – Gosztola, Varga Cs. Csere: Kőszegi, Szakál, Hetyési, Hermann, Kolonics. Jók: Sipos, Móricz, Szabó Zs., ill. Mészáros, Pécz.

1085

CVMSE: NB III-as mozaik

– Az 1989/90. évi bajnokságban 24 játékos szerepelt. Egyetlen egy játékos sem játszott minden mérkőzésen. Balhási István, Csákvári Zsolt és Horváth József egyaránt 29-szer, Sebestyén Attila 28-szor, Szentgyörgyi József pedig 26-szor lépett pályára.

– Csak Csákvári és Horváth játszotta végig minden mérkőzésén a teljes játékidőt.

– A csapat színeiben Horváth József 82, Mészáros József 80, Sebestyén Attila 79, Szentgyörgyi József 75, Tarczi Ferenc 70, Balhási István 66, Varga Csaba 50 mérkőzésen lépett pályára ez ideig az NB III-ban.

– A csapat 38 adott gólját az alábbi játékosok szerezték: Sziffer András (9), Hetyési Zoltán (5), Pécz Károly (4), Balhási István és Tarczi Ferenc (3–3), Dobány Gábor, Csákvári Zsolt, Geicsnek László, Szentgyörgyi József és Varga Csaba (2–2), Gelesits György, Gosztola István és Sebestyén Attila (1–1), míg egy a Répcelak ellen öngólból született.

– A csapat 11 mérkőzésen nem tudta bevenni az ellenfél kapuját. Saját hálójukat viszont 9 mérkőzésen tudták „szűzen" megőrizni.

– A csapat javára három alkalommal ítéltek 11-est. Sziffer mind a hármat értékesítette. A csapat ellen viszont két alkalommal, melyből egyet Hegedüs Péter hárított.

– Három csapatnak egyetlen gólt sem tudott a csatársor lőni: MOTIM TE, Pápai SE, Sabaria SE.

– Két csapattól nem sikerült egyetlen egy bajnoki pontot sem szerezni: MOTIM TE, NIKE Fűzfői AK.

– A sárga lapok száma: ősszel 19, tavasszal 5. Piroslapok száma: ősszel 1, tavasszal 1.

– Öt játékos távozott időközben másik egyesülethez a bajnokság közben. Sziffer András (Rába ETO), Hegedüs Péter és Dobány Gábor (Ausztria), Foki László (Sz. Postás) és Szomorkovics István (Szergény Tsz SK).

– Szomorkovics Istvántól, aki 22 évet játszott a Vasutas színeiben és 51 mérkőzésen szerepelt az NB III-ban, csapattársai és a szurkolók egy rangosabb barátságos mérkőzésen búcsúznak majd el.

1086

Munkahelyi sport

Július 7-én, a 40. vasutasnap hagyományos sportvetélkedőjén vettek részt a MÁV celldömölki szolgálati főnökségeinek dolgozói. Négy sportágban 250 személy indult el. Kispályás labdarúgásban 8–8 csapat részvételével, külön-külön rendezték meg a Körzeti Üzemfőnökség és az Építési Főnökség bajnokságát. A Körzeti Üzemfőnökség bajnoki címéért a Vontatás I. és az Ipari tanulók mérkőztek, míg az Építési Főnökség bajnoki címéért a Géplánc és a Gépkezelők csapatai. Eredmények: Vontatás I.–Ipari tanulók 7–2. Géplánc–Gépkezelők 2–0. Asztalitenisz egyéni bajnokság: 1. Somogyi Miklós (Vontatás), 2. Németh Ferenc (Ép. Főnökség), 3. Károlyi Árpád (Vontatás). Lövészetben egyéni és családos csapatbajnokságot szerveztek. Női egyéni: 1. Kovács Jenőné, 2. Honvéd Attiláné, 3. Bali Jánosné. Férfi egyéni: 1. Vass László, 2. ifj. Erdős Árpád, 3. Honvéd Attila. Légpuskás gyermekverseny: 1. Vass Edina, 2. Kovács Mónika, 3. Szalai Krisztián. Családi csapatverseny: 1. Vass család, 2. Erdős család, 3. Kovács család. A tekeversenyt, mivel Celldömölkön megfelelő pálya nincs, Pápán rendezték meg. Az első helyezést a Vontatási Utazók I. csapata szerezte meg.

1087

Az NB III-as labdarúgók őszi műsora

1. forduló (augusztus 19. 14.30 – 16.30) Kemenesalja–Körmendi Dózsa MTE, Répcelaki Bányász SK–CVMSE. *2. forduló* (augusztus 26. 14.30 – 16.30) CVMSE–Tapolcai Bauxitbányász SE, Ajkai Bányász SK–Kemenesalja. *3. forduló* (szeptember 2. 13.30 – 15.30) Kemenesalja–Győri BETKA-MÁVDAC, Győri Dózsa SE–CVMSE. *4. forduló* (szeptember 9. 13.30 – 15.30) Kemenesalja–Győri Dózsa SE, Keszthelyi ATE Haladás SC–CVMSE. *5. forduló* (szeptember 16. 13.00 – 15.00) CVMSE–NIKE Fűzfői AK, Pápai SE–Kemenesalja. *6. forduló* (szeptember 23. 13.00 – 15.00) Kemenesalja–Herendi Porcelán SE, Petőházai Cukorgyár SE–CVMSE. *7. forduló* (szeptember 29. 12.00 – 14.00) CVMSE–MOTIM TE (Mosonmagyaróvár), Zalavolán MEDOSZ TE–Kemenesalja. *8. forduló* (október 7. 12.00 – 14.00) Kemenesalja–Hegyeshalomi Vasutas SE, Körmendi Dózsa MTE–CVMSE. *9. forduló* (október 14. 12.00 – 14.00) CVMSE–Ajkai Bányász SK, Répcelaki Bányász SK–Kemenesalja. *10. forduló* (október 21. 11.30 – 13.30) Kemenesalja–Tapolcai Bauxitbányász SE, Győri BETKA-MÁVDAC–CVMSE. *11. forduló* (október 28. 11.30 – 13.30) CVMSE–Kemenesalja. *12. forduló* (november 4. 11.00 – 13.00) Kemenesalja–Keszthelyi ATE Haladás SC, Pápai SE–CVMSE. *13. forduló* (november 11. 11.00 – 13.00) CVMSE–Herendi Porcelán SE, NIKE Fűzfői AK–Kemenesalja. *14. forduló* (november 18. 11.00 – 13.00) Kemenesalja–Petőházai Cukorgyár SE, Zalavolán MEDOSZ TE–CVMSE. *15. forduló* (november 25. 11.00 – 13.00) CVMSE–Hegyeshalomi Vasutas SE, MOTIM TE–Kemenesalja.

Az ifjúsági csapatok mérkőzéseinek sorsolása azonos a felnőtt csapatéval. A zárójeles első kezdési időpont az ő mérkőzéseikre vonatkozik.

ÚJ KEMENESALJA. Kemenesalja tanácsainak lapja. Kiadja: Celldömölk Város Tanácsa. Szerkesztőség: Celldömölk, Tanácsköztársaság tér 1. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: BURKON LÁSZLÓ. Felelős kiadó: DR. TÖMBÖLY TAMÁS. Szövegszerkesztés: SZÜV TYPO-team. Felelős vezető: PRÁCSER LÁSZLÓ igazgató. Nyomdai munka: UniPRINT Kft. Szombathely. Felelős vezető: MILISITS FERENC. Eng. szám: III/PHF/194/VA/1989.

HIRDETÉS

Óra és ajándék szaküzlet! Japán, svájci, szovjet, német órák, ébresztő- és faliórák kaphatók, **Celldömölk, Dózsa György u. 20.** szám alatt.
Szaktanácsadás, garancia!